

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ἁγιος Λουῖπος, Ἐπίσκοπος Τρουᾶ*

† 29ῆ Ἰουλίου 479

Γεννημένος περὶ τὸ 383 στὸ Τουῖλ ἀπὸ εὐγενῆ Γαλλο-ρωμαϊκῆ οἰκογένεια, ὁ Ἅγιος Λουῖπος ἔλαβε καλὴ μόρφωσι στὰ κλασικὰ γράμματα.

Ἐνυμφεύθη τὴν Πιμενιόλη, ἀδελφὴ τοῦ Ἁγίου Ἰλαρίου Ἀρελάτης († Μνήμη: 5ῆ Μαΐου) καὶ συγγενὴ τοῦ Ἁγίου Ὀνωράτου († Μνήμη: 16ῆ Ἰανουαρίου). Μετὰ ἀπὸ συμβίωσι ἕξι ἐτῶν, ἐχώρισαν προκειμένου νὰ ἀφιερωθοῦν στὸν Θεό: ἡ Πιμενιόλη ἐκάφη Μοναχὴ καὶ ὁ Λουῖπος εἰσήλθε στὴν Μονὴ τοῦ Λερίνου, ἐξ αἰτίας τῆς φήμης τοῦ Ἁγίου Ὀνωράτου.

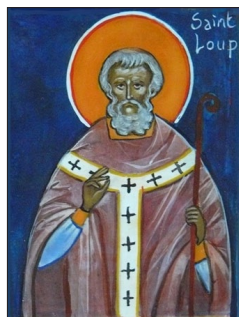
* * *

Μετὰ ἀπὸ ἕναν χρόνο, ἐνῶ ταξίδευε στὸ Μακὸν (Mâcon) γιὰ νὰ διαθέσῃ τὰ ἐκεῖ ὑπάρχοντά του, ἐξελέγη Ἐπίσκοπος τῆς Τρουᾶ (Troyes), στὴν Σαμπανία, τὸ 426.

Παρέμεινε ὡστόσο πιστὸς στὶς μοναχικὲς του ὑποσχέσεις καὶ συνέχισε τὸν ἀσκητικὸ βίον παράλληλα μὲ τὰ ποιμαντικὰ του καθήκοντα. Κοιμόταν κατὰ γῆς, φοροῦσε τρίχινο χιτῶνα κατὰ σάρκα, ἔτρωγε καὶ κοιμόταν μέρα παρὰ μέρα καὶ ἔδειχνε ἀνελλιπῶς τὴν ἀγάπη του πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ στοὺς φυλακισμένους.

Τὸ 429, κατόπιν αἰτήματος τοῦ πάπα Κελεστίνου καὶ τῶν Ἐπισκόπων τῆς Γαλατίας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν συγκληθῆ σὲ Σύνοδο, συνώδευσε τὸν Ἅγιο Γερμανὸ τοῦ Ὠξέρ († Μνήμη: 31ῆ Ἰουλίου) στὴν Μεγάλῃ Βρετανία, γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τῶν αἰρετικῶν Πελαγιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζοντο, ὅτι δὲν εἶχαν ἀνάγκη τῆς θείας Χάριτος.

Ἀφοῦ ἔφεραν πλῆθος ψυχῶν στὴν ἀληθινὴ Πίστι, τόσο μὲ τὰ

θαύματά τους όσο και με τὰ θεόπνευστα λόγια τους, ὁ Ἅγιος Λουῖπος ἐπέτρεψε στὴν Τρουά, καὶ ἀνέλαβε ἐκ νέου τὰ καθήκοντά του με πατρικὴ ἔγνοια.

* * *

Κατὰ τὴν εἰσβολὴ τῶν Οὐννων (451), ἐνῶ ἡ πόλις τῆς Τρουά, ἀφρούρητη καὶ ἀνοχύρωτη, εὐρισκόταν στὸ ἔλεος τῶν ἐπιδρομέων, ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος προέτρεψε τὸν πληθυσμὸ νὰ ἀναπέμψη προσευχὰς με συντριβὴ καρδίας, ἐνῶ ὁ ἴδιος διπλασίασε τὶς σκληραγωγίες του.

Κατόπιν, ἐνδεδυμένος τὰ ἀρχιερατικὰ του ἄμφια καὶ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Κλῆρο του, μετέβη πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἀττίλα. Ἐπέβαλε τὸν σεβασμὸ με τὴν μεγαλοπρέπειά του καὶ ἔκανε τὸν τύραννο νὰ σταματήσῃ τοὺς ἄνδρες του, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ὀρμήσει ἐπάνω στοὺς ἀνυπεράσπιστους Κληρικούς.

Ὁ Λουῖπος τοῦ εἶπε: «Ἐὰν εἶσαι, ὅπως ἰσχυρίζεσαι, ἡ “μάστιγα τοῦ Θεοῦ”, τιμώρησέ μας ὅσο σοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ τὸ χέρι, τὸ ὁποῖο σὲ ὀδηγεῖ». **Τὰ** λόγια αὐτὰ ἄγγιξαν τὴν καρδιὰ τοῦ βαρβάρου, ὁ ὁποῖος τοῦ χαρίστηκε τὴν πόλι.

Μετὰ τὴν ἤττα του, ὁ Ἀττίλας πέρασε πάλι ἀπὸ τὴν Τρουά καὶ πῆρε μαζί του ὄμηρο τὸν Ἅγιο Ἐπίσκοπο μέχρι τὸν Ρῆνο· δὲν ἄργησε ὅμως νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερο, ἀφοῦ ἐζήτησε τὶς προσευχὰς του.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφή του, ὁ Ἅγιος Λουῖπος, ἐπειδὴ κάποιοι τὸν ὑποπεύονταν, ὅτι συνεργαζόταν με τοὺς Οὐννους, ἀποσύρθηκε γιὰ δύο ἔτη στὸ ὄρος Λασουά (Lassois), ἐξήντα χιλιόμετρα περίπου ἀπὸ τὴν Τρουά, καὶ κατόπιν στὸ Μακόν (Macon). **Ἐκεῖ** ἐπετέλεσε θαυματουργικὰς ἰάσεις, οἱ ὁποῖες τὸν ἔκαναν τόσο ὀνομαστό, ὥστε ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀλαμανῶν ἐλευθέρωσε γιὰ χάρι του τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς ὁποῖους κρατοῦσε.

“Ὁ Ἅγιος Σιδώνιος
Ἀπολλινάριος.

Φθάσας πάλι στὴν Τρουά, ἀνέλαβε τὴν ἀποκατάστασι τῶν ζημιῶν, ὑλικῶν καὶ πνευματικῶν, τὶς ὁποῖες ἡ βαρβαρικὴ ἐπιδρομὴ εἶχε προκαλέσει στὸν πληθυσμὸ τῆς πόλεως καὶ τῆς ὑπαίθρου.

Πολλοὶ μαθητὲς του συναριθμήθηκαν στοὺς πλέον ἐπιφανεῖς Ἐπισκόπους τῶν χρόνων ἐκείνων.

* * *

Ὁ Ἅγιος Λουῖπος παρέδωσε ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχὴ του στὸν Θεὸ τὴν 29ῃ Ἰουλίου 479, μετὰ ἀπὸ ἐπισκοπεῖα πενήντα δύο ἐτῶν.

Σὲ μία ἀπὸ τὶς ἐπιστολὰς, τὶς ὁποῖες τοῦ ἔστειλε ὁ Ἅγιος Σιδώνιος Ἀπολλινάριος, Ἐπίσκοπος

Ἡ Λειψανοθήκη
τοῦ Ἁγίου Λούππου.
Καθεδρικός ναὸς Τρουά.

της Κλερμών († Μνήμη: 21η Αυγούστου, † 487), τὸν ἐγκωμιάζει:

• *«Εἶσθε ὁ Πατέρας τῶν Πατέρων, ὁ Ἐπίσκοπος τῶν Ἐπισκόπων, ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος τοῦ καιροῦ μας... Οἱ συνεπίσκοποί Σας, ὅταν συνάζονται, ὑπακούουν σὲ αὐτό, τὸ ὁποῖο προτείνετε καὶ τρέμουν τὸν ἔλεγχό Σας· ἐνώπιον τῆς σοβαρότητός Σας, ἀκόμη καὶ οἱ ἠλικιωμένοι ἔχουν τὸ αἶσθημα ὅτι εἶναι παιδιά· ἀφοῦ γυμνασθήκατε στὰ σκληρὰ γυμνάσια τῆς πολεμικῆς τέχνης τοῦ Λερίνου καὶ περάσατε ἐννέα πενταετίες στὸν ἀποστολικὸ θρόνο, ἡ πνευματικὴ στρατιὰ τῶν Ἁγίων καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης τάξεως Σας τιμᾶ, ὡς ἓνα ἀπὸ τοὺς πλέον περιωνύμους πνευματικὸς ταγοὺς αὐτῆς»*.*

(*) Ἐπιστολὴ ΣΤ', 1 PL 58, 551-552.

+

Τῶ δὲ ἐν Τριάδι Παναγῷ Θεῷ, τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ, προσκύνησι καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν!

